

ପିନୋକିଓ

ପିନୋକିଓ

କାର୍ଲୋ କଲୋଡ଼ି

ପୁନଃ କଥନ

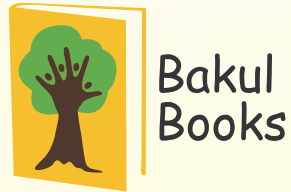
ଜୁଲିଆ କାପୋନେରି ଓ ମାରିଆ ମନୋନି

ଅନୁବାଦ

ସବିତା ପଟ୍ଟନାୟକ ଓ ଅମିୟ ପଟ୍ଟନାୟକ

ଚିତ୍ର

ତନୁଷ୍ଠ, ତିଷ୍ଠା, ଦିବ୍ୟମ୍, ଗୀତିଜ୍ଞା, ଅଦିତି, ମାନ୍ତ୍ରୀ, ଶ୍ରେୟା, ଅମନ୍, ଆଞ୍ଜେଲିନା, ଦନିତା, ପୋର୍କାମନ୍, ଚଟ୍ଟାନନ୍, ନସ୍ତାରୁଡ଼, ଦାରାଓଡ଼ି

ଦେଶ ବିଦେଶର ଶିଶୁ କାହାଣୀ

ପିନୋକିଓ

Pinocchio

© ବକ୍ସଲ ପାଠକ୍ଷେତ୍ର

ପ୍ରଥମ ସଂସ୍କରଣ ୨୦୧୬

ପୃଷ୍ଠା- ୨୪

ମୂଲ୍ୟ- ଟ.୪୦/-

ମୁଖ୍ୟ ସମ୍ପାଦକ

ଦାଶ ବେନହୁର

ସମ୍ପାଦକ

ସ୍ଵାଗତିକା ସେଠୀ

ପ୍ରକାଶକ

ଯତୀନ୍ଦ୍ର କୁମାର ନାୟକ

ବକ୍ସଲ ପାଠକ୍ଷେତ୍ର

୧୬ ସତ୍ୟ ନଗର, ଭୁବନେଶ୍ଵର- ୭୫୧୦୦୭

ଦୂରଭାଷ- ୯୨୩୮୪୦୪୦୪୦

ମୁଦ୍ରକ

ଏବି ଇମାଜିଙ୍ଗ ଏଣ୍ଡ ପ୍ରିଣ୍ଟର୍ସ

୬୨-୬୩, ଗଙ୍ଗା ନଗର, ଯୁନିଟ୍- ୬

ଭୁବନେଶ୍ଵର- ୭୫୧୦୦୩

E-mail: contactbakul@gmail.com

Website: www.books.bakul.org

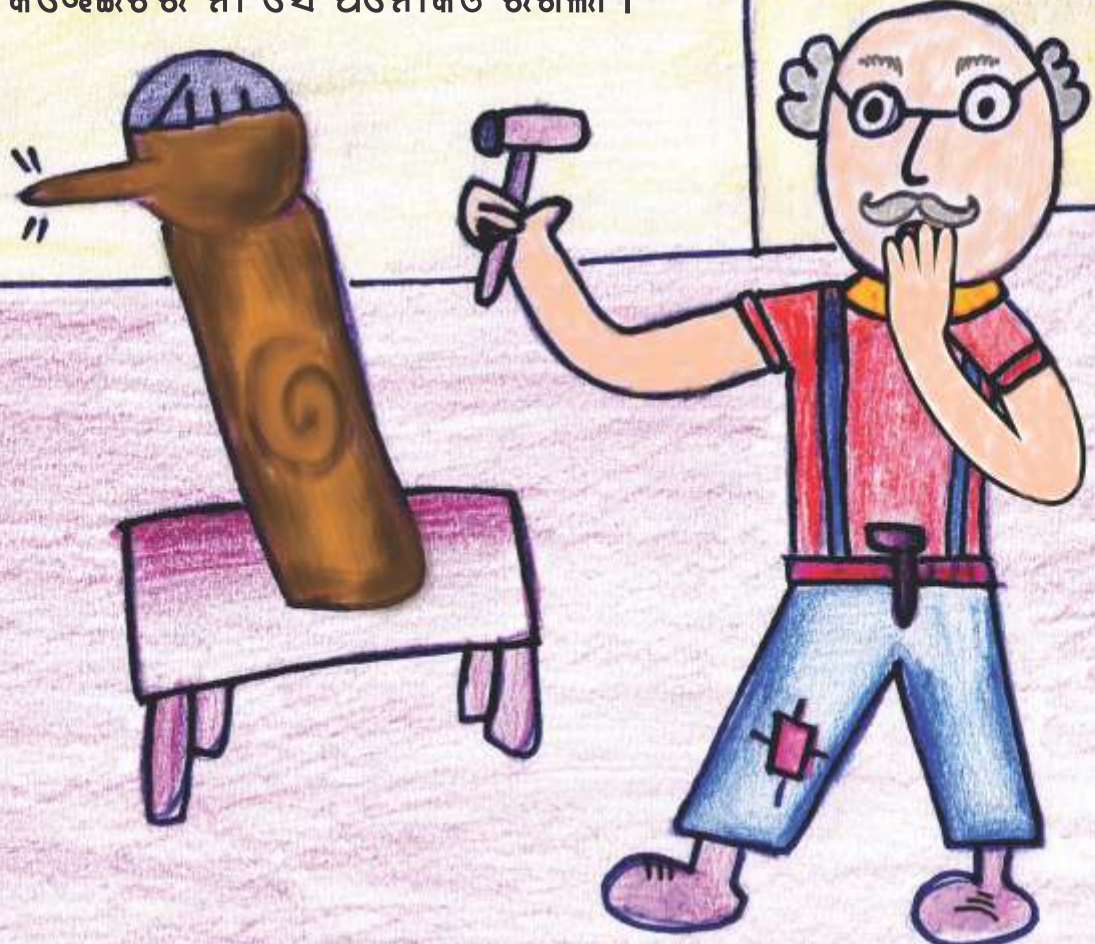
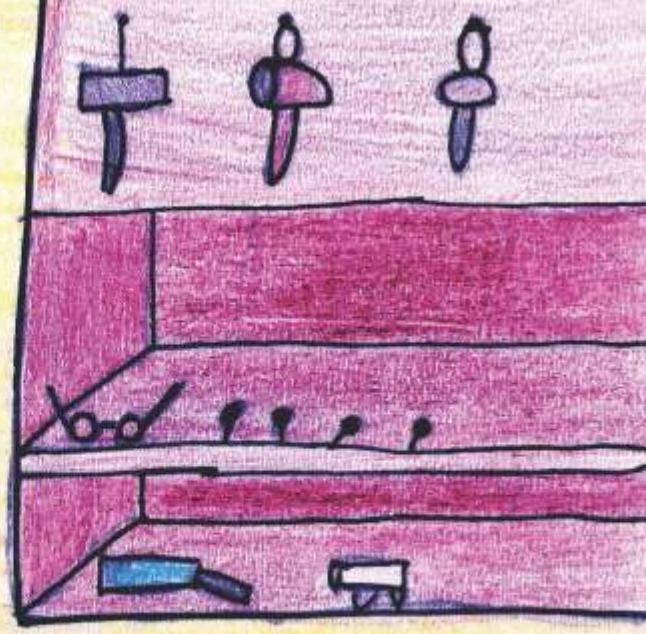
ଜେପେଟୋ ବଢ଼େଇ ଅନେକ ଦିନରୁ କାଠ
କଣ୍ଠେଇଟିଏ ତିଆରି କରିବାକୁ ଚାହୁଁ ଥିଲା ।
ଦିନେ ସିଏ ସେଥି ପାଇଁ ଠିକ୍ କାଠ ଖଣ୍ଡେ ପାଇଲା ।

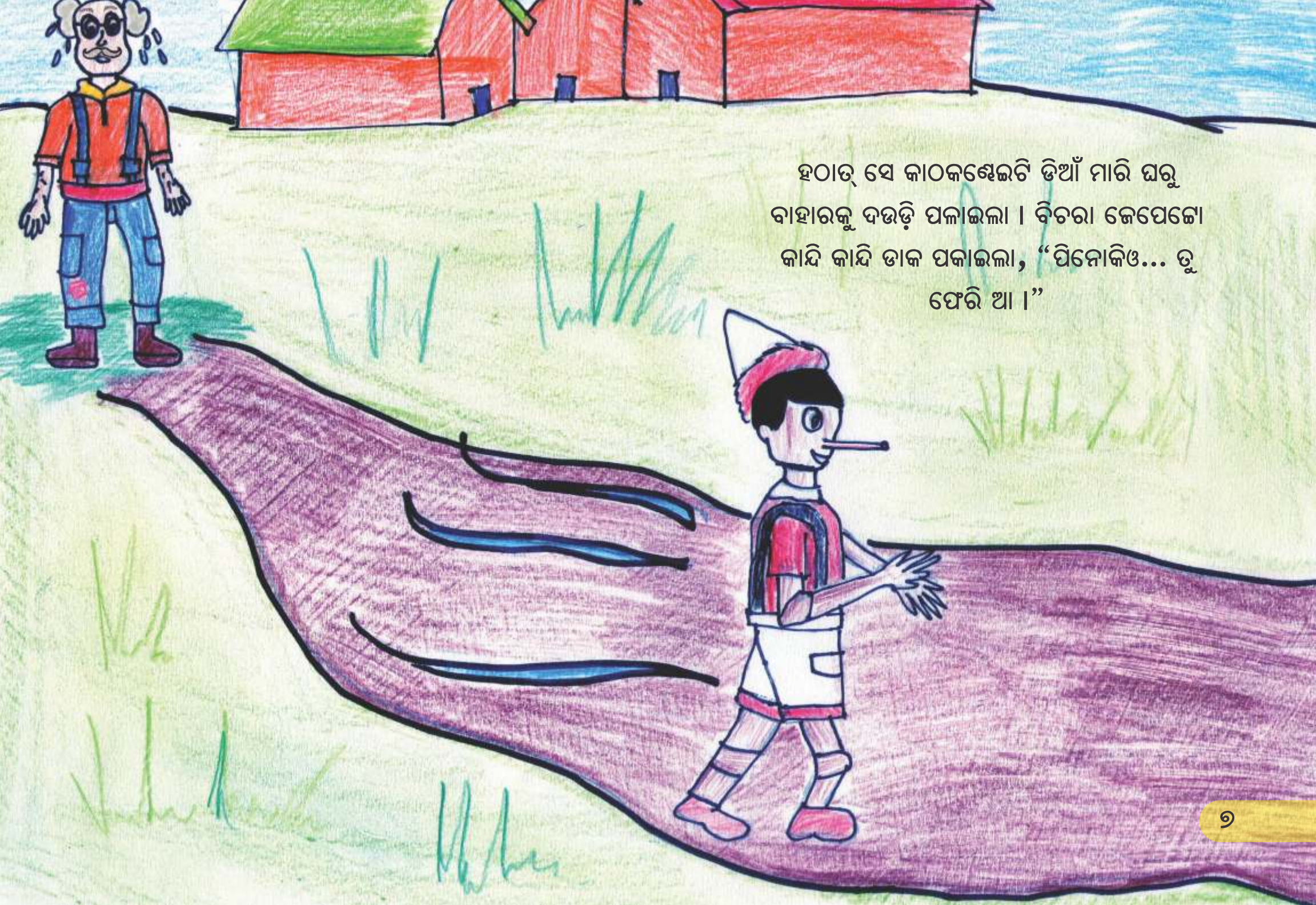

GEPPETTO'S LAB

ସେଇ କାଠ ଖଣ୍ଡରେ ସେ ପ୍ରଥମେ କଣ୍ଢେଇର ମୁଣ୍ଡ ଓ ନାକ ତିଆରି କଲା । ଗଢୁ ଗଢୁ ନାକଟି ଲମ୍ବିବାକୁ ଲାଗିଲା । (ଲମ୍ବା...ଆହୁରି ଲମ୍ବା... । ଶେଷରେ ନାକଟି ବହୁତ ଲମ୍ବା ହୋଇଗଲା ।) ଏହା ଦେଖି ଜେପେଟୋ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲା । ସେଇ କଣ୍ଢେଇଟିର ନାଁ ସେ ପିନୋକିଓ ରଖିଲା ।

ହଠାତ୍ ସେ କାଠକଣ୍ଠେଇଟି ତିଆଁ ମାରି ଘରୁ
ବାହାରକୁ ଦଉଡ଼ି ପଳାଇଲା । ବିଚରା ଜେପେଟୋ
କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି ତାକ ପକାଇଲା, “ପିନୋକିଓ... ତୁ
ଫେରି ଥା ।”

କିଛି ସମୟ ପରେ ପିନୋକିଓ ଘରକୁ ଫେରି ଆସି ନିଆଁ ପାଖରେ ବସିଲା । ଗୋଟେ ଝିଣ୍ଟିକା ଆସି ଭଣ ଭଣ ହୋଇ ତାକୁ କହିଲା, “ତୁ ଗୋଟେ ମୂର୍ଖ କାଠକଣ୍ଠେଇ ।”
‘ଏହା ଶୁଣି ପିନୋକିଓ ରାଗି ଯାଇ କହିଲା, “ନା, ମୁଁ କଣ୍ଠେଇ ନୁହେଁ ।
ମୁଁ ଗୋଟେ ପୁଅ ।”

ହେଲେ ଝିଣ୍ଟିକା କହିଲା, “ନା ତୁ ପୁଅ ନୋହୁଁ, ଗୋଟେ ଚଗଲା କାଠକଣ୍ଠେଇ । ଭଲ ସ୍ଵଭାବର କାଠକଣ୍ଠେଇ ହିଁ ସତ ସତ୍ତିକା ପୁଅ ହୋଇ ପାରନ୍ତି ।”

କିଛି ସମୟ ପରେ ଜେପେଟୋ ଘରକୁ ଫେରିଲା ।
ପିନୋକିଓକୁ ଘରେ ଦେଖି ସେ ଖୁବ୍ ଖୁସି ହୋଇ
ଗଲା । ପିନୋକିଓ ଜେପେଟୋକୁ କହିଲା, “ବାପା
ମୁଁ ସତ ସତୀକା ପୁଅ ହେବାକୁ ଚାହେଁ ।”

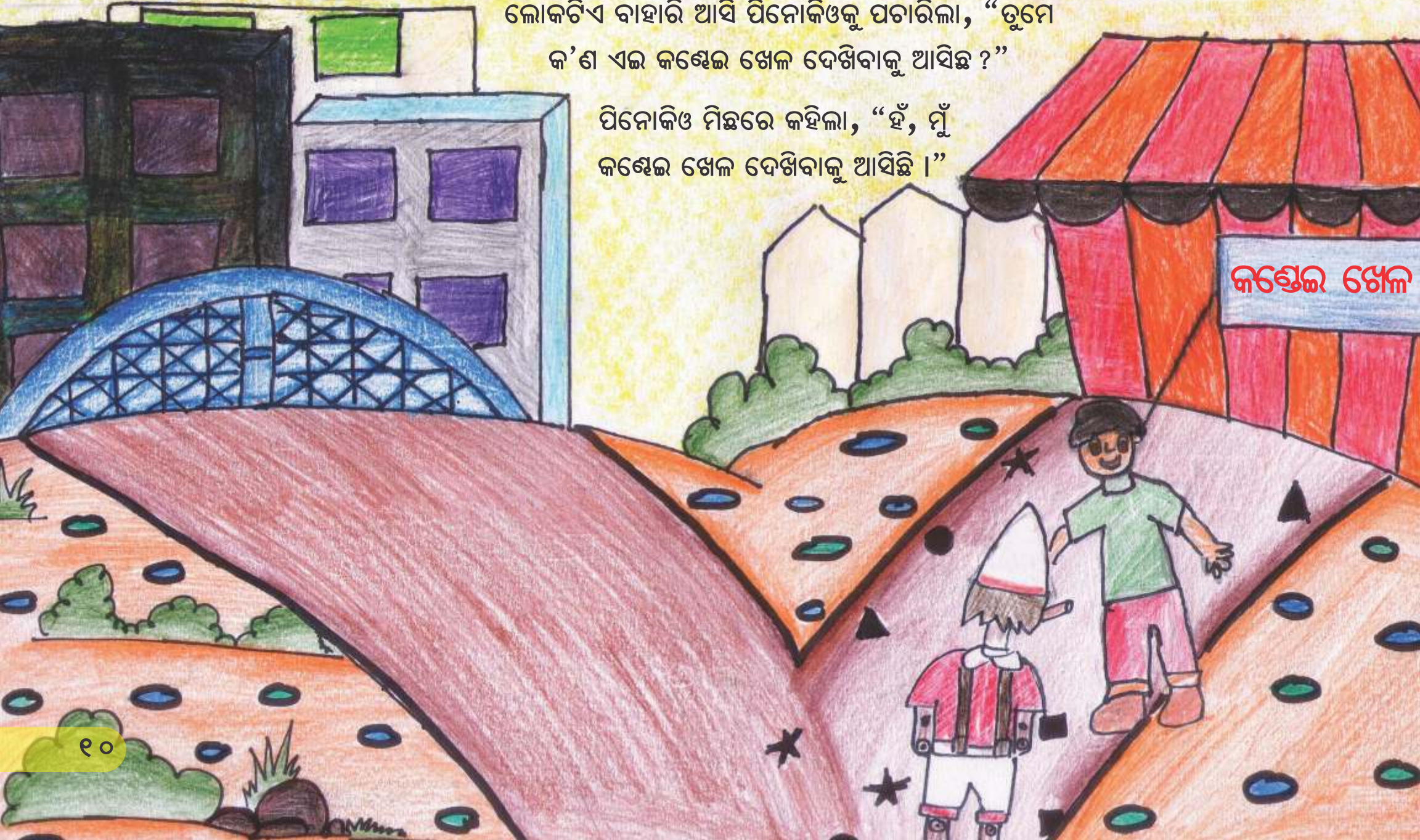
ଜେପେଟୋ କାହିଁଲା, “ବାଃ! ଖୁବ୍
ଭଲ କଥା । ତାହା ହେଲେ ତୁ ଏଥର
ସ୍କୁଲ ଯିବୁ ।”

ପିନୋକିଓ ସ୍କୁଲ ଯିବା ବାଟରେ ବହୁତ ଗହଳି ହୋଇଥିବାର ଦେଖିଲା । ଗହଳି ଭିତରୁ ଲୋକଟିଏ ବାହାରି ଆସି ପିନୋକିଓକୁ ପଚାରିଲା, “ତୁମେ କ’ଣ ଏଇ କଣ୍ଢେଇ ଖେଳ ଦେଖିବାକୁ ଆସିଛ ?”

ପିନୋକିଓ ମିଛରେ କହିଲା, “ହଁ, ମୁଁ କଣ୍ଢେଇ ଖେଳ ଦେଖିବାକୁ ଆସିଛି ।”

କଣ୍ଢେଇ ଖେଳ

କଣ୍ଠେଇ ଖେଳ

ପିନୋକିଓ ମୁଣ୍ଡକୁ
ଗୋଟେ ଦୁର୍ବୁଦ୍ଧି
ଜୁଟିଲା । ସେ ତା'ର
ସବୁ ସ୍ତୁଲ୍ ବହି ବିକି
ଦେଲା । ଆଉ ସେଇ
ପଇସାରେ ଟିକେଟ୍ କିଣି
କଣ୍ଠେଇ ଖେଳ
ଦେଖିବାକୁ ଗଲା ।

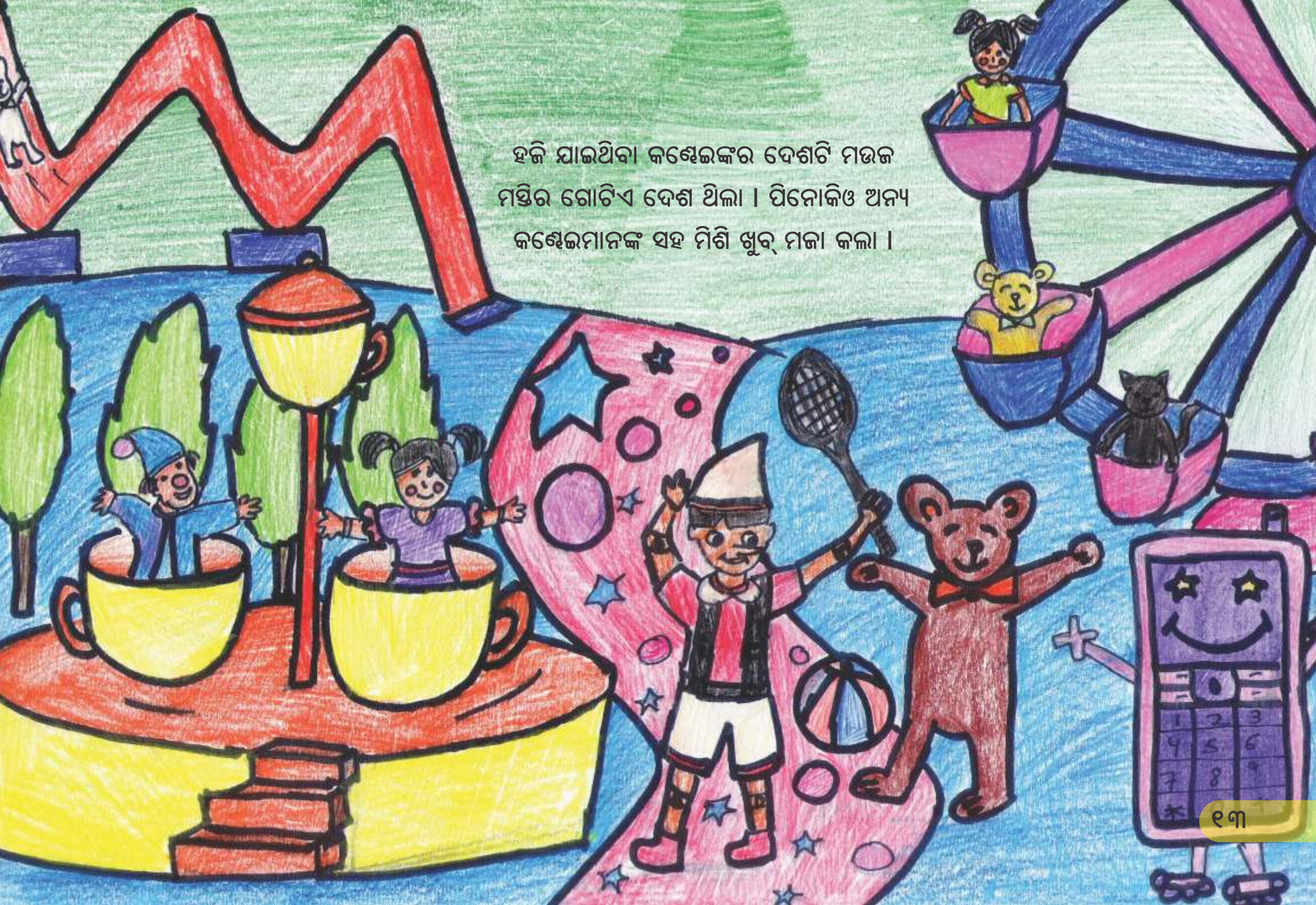
ଟିକେଟ୍ ଘର

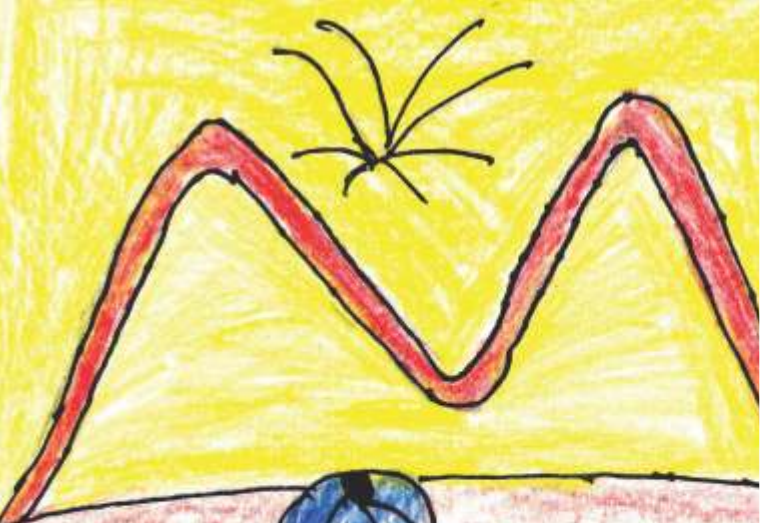
ସେଠାରେ ଖେଳ ଦେଖାଇ ଥିବା ଜୋକର ପିନୋକିଓକୁ କହିଲା,
“ଏ କଣ୍ଢେଇ ତୁ ଆସ, ଆମ ସହ ମିଶିବୁ । ଆମେ ସମସ୍ତେ ହଜି
ଯାଇଥିବା କଣ୍ଢେଇଙ୍କର ଦେଶକୁ ଯାଉଛୁ । ତୁ ଆମ ସହ ସେଠାକୁ
ଯିବୁ କି ?” ପିନୋକିଓ ତାଙ୍କ କଥାରେ ରାଜି ହୋଇ ଗଲା ।

KùŠ
ùL

ହଜି ଯାଇଥିବା କଣ୍ଢେଇଙ୍କର ଦେଶଟି ମଉଜ
ମସ୍ତିର ଗୋଟିଏ ଦେଶ ଥିଲା । ପିନୋକିଓ ଅନ୍ୟ
କଣ୍ଢେଇମାନଙ୍କ ସହ ମିଶି ଖୁବ୍ ମଜା କଲା ।

ଗୋଟେ ଟେଡ଼ି ଭାଲୁ ପିନୋକିଓକୁ ପଚାରିଲା,
 “ତୁମେ କ’ଣ ଗୋଟେ ହଜି ଯାଇ ଥିବା କଣ୍ଢେଇ?”

ସେ ମିଛରେ କହିଲା, “ହଁ ।”

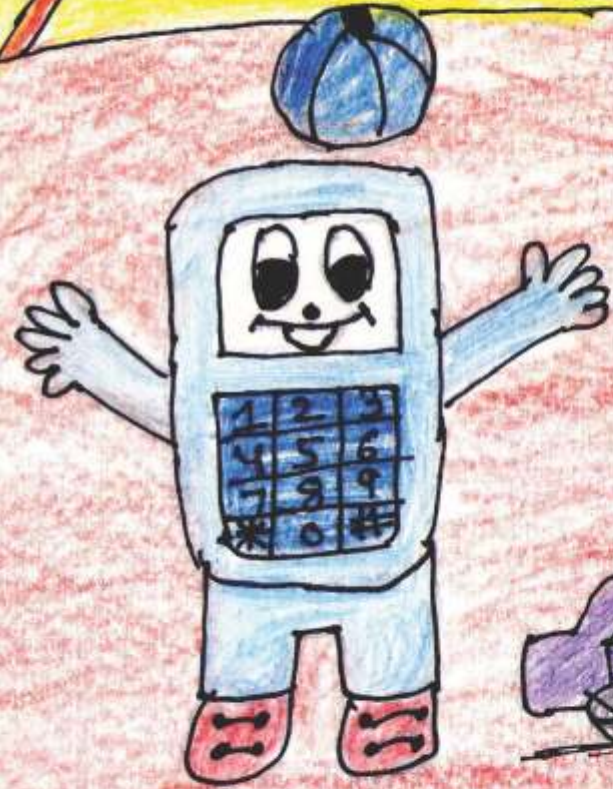
“ମିଛ କହିବାରୁ ତା’ର ନାକ କୁଣ୍ଡେଇ ହେଲା ଓ
 ଆଉ ଟିକିଏ ଲମ୍ବା ହୋଇ ଗଲା ।

ଟେଡ଼ି ପୁଣି ପଚାରିଲା, “ମୋର କେହି ନାହାନ୍ତି ।
 ଆଉ ତୋ’ର ?”

ପିନୋକିଓ ମିଛରେ କହିଲା,

“ହଁ ମୋର ମଧ୍ୟ କେହି ନାହାନ୍ତି ।”

ତା’ ନାକ ପୁଣି କୁଣ୍ଡେଇ ହୋଇ ଆହୁରି ଲମ୍ବିବାକୁ ଲାଗିଲା ।

ଏତିକି ବେଳେ ଝିଣ୍ଟିକାଟି ଆସି ଭଣ ଭଣ ହୋଇ କହିଲା, “ଆରେ ମୂର୍ଖ
କାଠକଣ୍ଠେଇ, ତୁ ସତ ସତକା ପୁଅ ହେବା ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ ନୋହୁଁ ।
ତୋ ବାପା ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ସମୁଦ୍ର ଆର ପାରିରେ ତୋତେ ଖୋଜୁଛନ୍ତି ।”

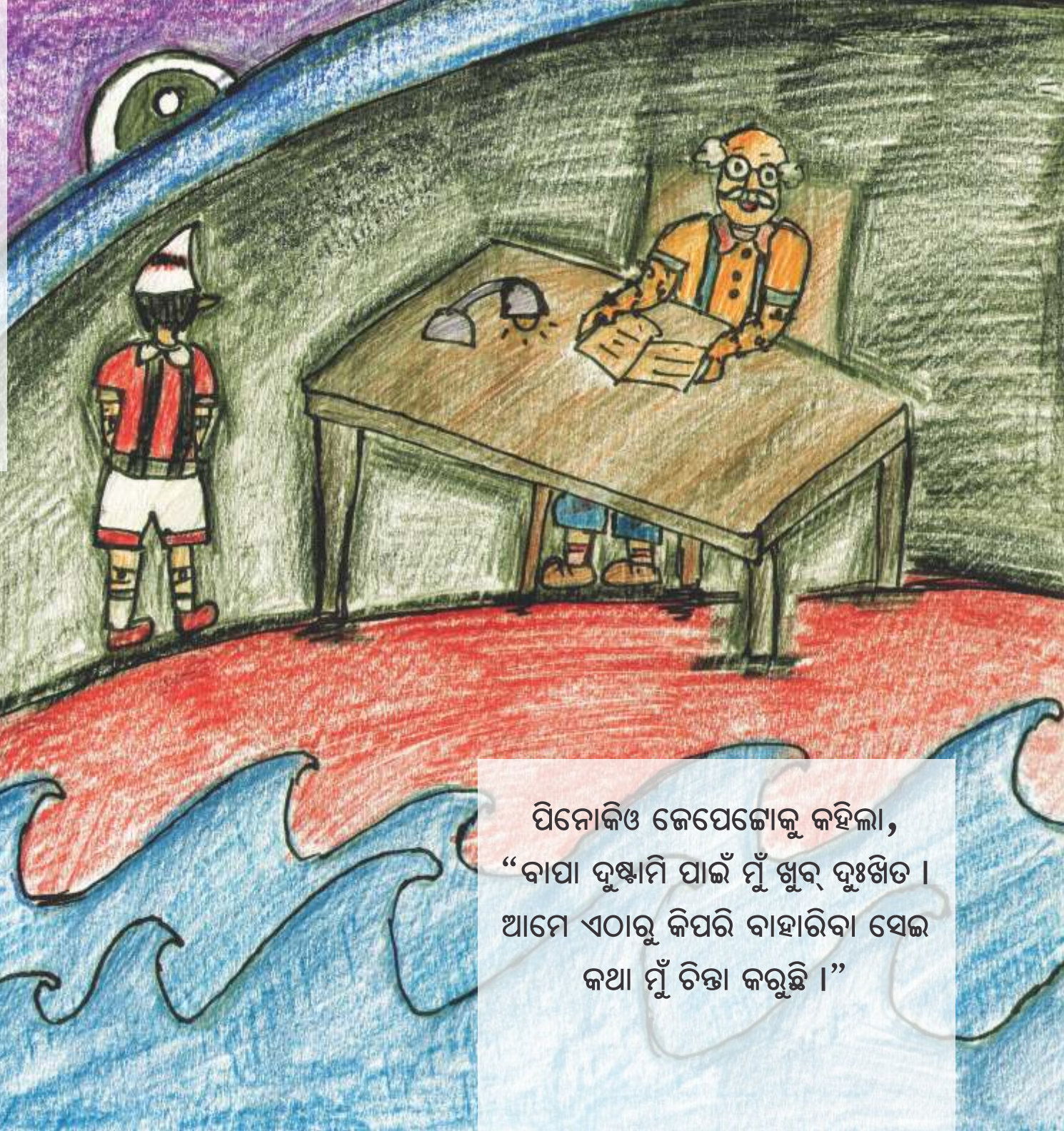
ଏହା ଶୁଣି ପିନୋକିଓ ବହୁତ ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଗଲା ।
ସେ କହିଲା, “ମୁଁ ବାପାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବାକୁ ଚାହୁଁଛି ।”
ଏତକ କହୁ କହୁ ତା’ ଲମ୍ବା ନାକ ପୁଣି ଛୋଟ ହୋଇଗଲା ।

ପାରାଟେ ପିନୋକିଓକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ତା’
ପାଖକୁ ଉଡ଼ି ଆସିଲା । ପିନୋକିଓ ଡେଇଁ ପଡ଼ି ତା’
ପିଠିରେ ବସିଗଲା ଓ ସେମାନେ ସମୁଦ୍ର ଆରପାରି
ଆଡ଼କୁ ଉଡ଼ି ଗଲେ । ପିନୋକିଓ ଜେପେଟୋକୁ
ସମୁଦ୍ରରେ ଦେଖି ପାଣିକୁ ଡିଆଁ ମାରିଲା ।

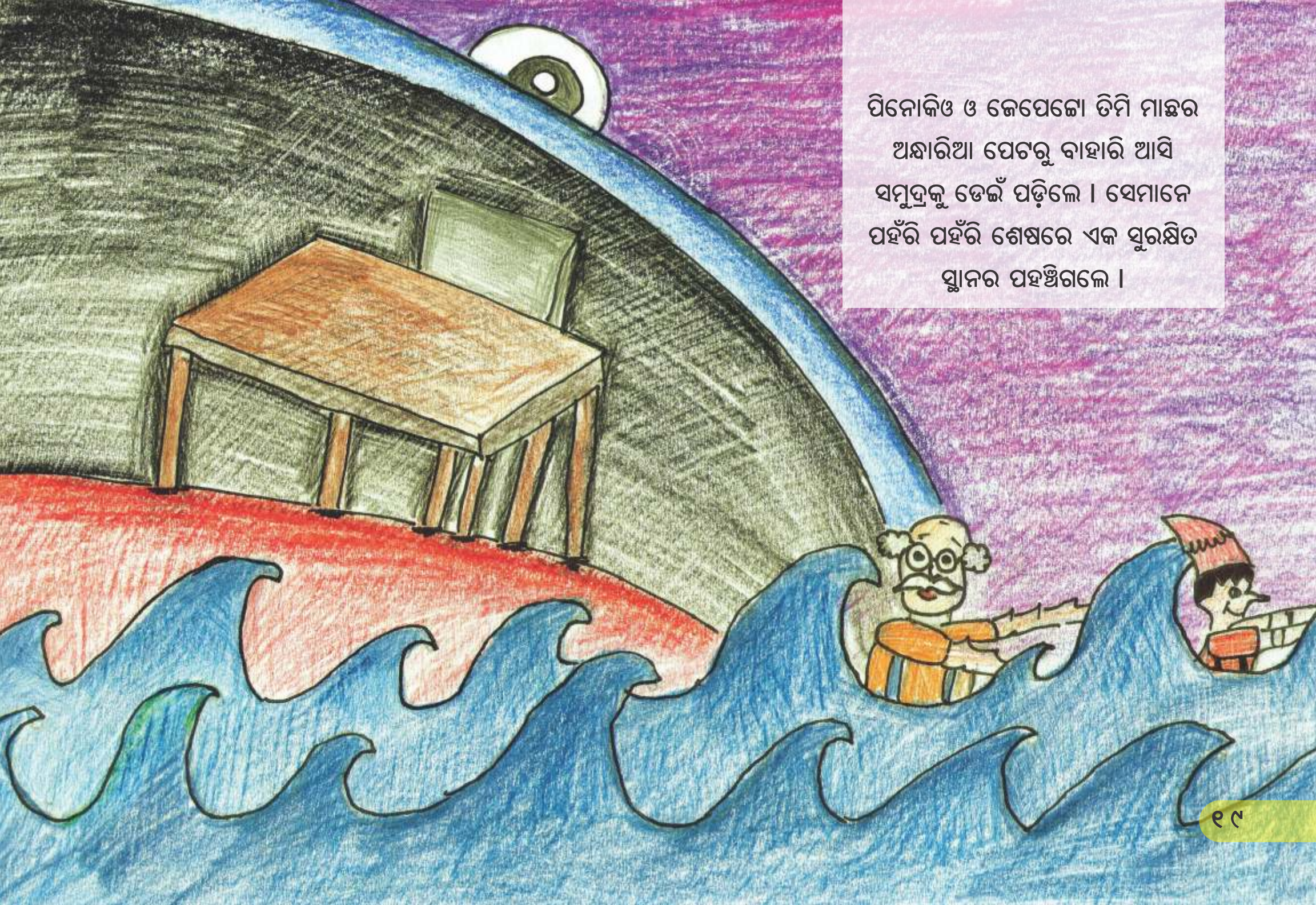
ହଠାତ୍ ଏକ ବଡ଼ ଢେଉ
ଆସିଲା । ପିନୋକିଓ ତା'
ବାପାକୁ ଆଉ ଦେଖି
ପାରିଲାନି । ସେ
ଜେପେଟୋକୁ ପହଁରି
ପହଁରି ଖୋଜୁ ଖୋଜୁ
ଶେଷରେ ସେ ଏକ
ଅନ୍ଧାରିଆ ସୁଡ଼ଙ୍ଗ ଭିତରେ
ପହଞ୍ଚିଲା । ସେଇଟା
ପ୍ରକୃତରେ ଥିଲା ଏକ ତିନି
ମାଛର ଘେଟ ।

ପିନୋକିଓ ସେଇ ଅନ୍ଧାରିଆ ସୁଡ଼ଙ୍ଗ
ଶେଷରେ ଜଣେ ବୁଢ଼ା ଲୋକଙ୍କୁ
ମୋଜ ପାଖରେ ବସି ବହି ପଢ଼ୁଥିବାର
ଦେଖିଲା । ସେ ଖୁବ୍ ଆସ୍ତେ କରି
ଭାଜିଲା, “ବାପା ।” ଜେପେଟୋ ତା’
ପୁଅକୁ ଦେଖି ଖୁସି ହୋଇଗଲା ।

ପିନୋକିଓ ଜେପେଟୋକୁ କହିଲା,
“ବାପା ଦୁଷ୍ଟାମି ପାଇଁ ମୁଁ ଖୁବ୍ ଦୁଃଖିତ ।
ଆମେ ଏଠାରୁ କିପରି ବାହାରିବା ସେଇ
କଥା ମୁଁ ଚିନ୍ତା କରୁଛି ।”

ପିନୋକିଓ ଓ ଜେପେଟୋ ତିମି ମାଛର
ଅନ୍ଧାରିଆ ପେଟରୁ ବାହାରି ଆସି
ସମୁଦ୍ରକୁ ଡେଇଁ ପଡ଼ିଲେ । ସେମାନେ
ପହଁରି ପହଁରି ଶେଷରେ ଏକ ସୁରକ୍ଷିତ
ସ୍ଥାନର ପହଞ୍ଚିଗଲେ ।

ଘରେ ପହଞ୍ଚି ଜେପେଟୋ କହିଲା,
“ସତରେ ପିନୋକିଓ ତୁ ଗୋଟେ
ସୁନା କଣ୍ଢେଇ ।”

ସେଇଦିନ ରାତିରେ ସେମାନେ ଶୋଇଥିବା ବେଳେ ଏକ
ପରୀ ଆସି ପିନୋକିଓ ଉପରେ ଯାଦୁ କରିଦେଲା ।
ପରଦିନ ସକାଳେ ଉଠି ପିନୋକିଓ ଦେଖିଲା ଯେ ସେ
ଗୋଟେ ଅସଲି ପୁଅରେ ପରିଣତ ହୋଇ ଯାଇଛି ।
ଖୁସିରେ ପାଟି କରି ସେ କହିଲା, “ବାପା ଦେଖ, ମୁଁ
ସତ ସତକା ପୁଅ ପାଲଟି ଯାଇଛି !!!”

ବହି ବିଷୟରେ କିଛି

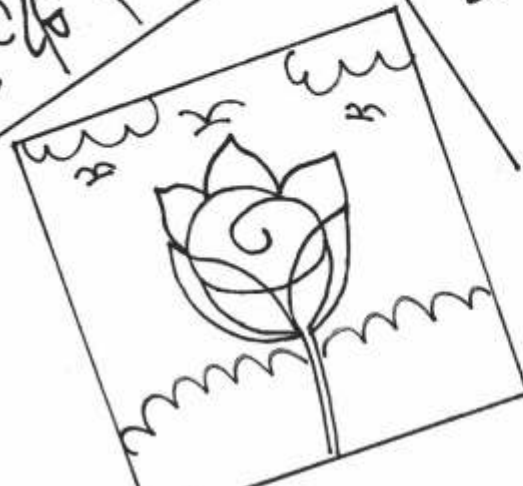
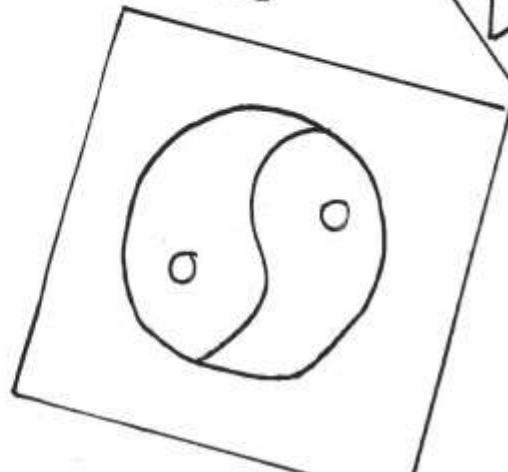
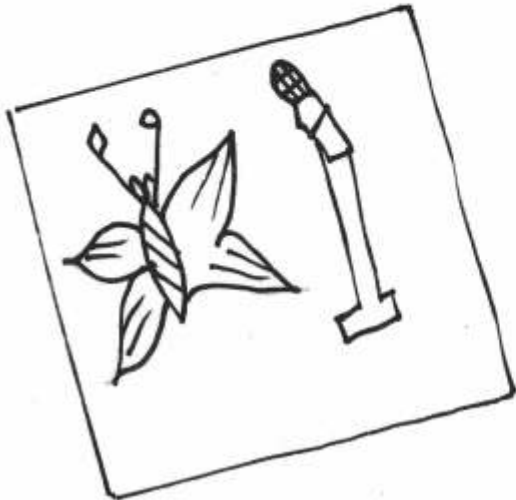
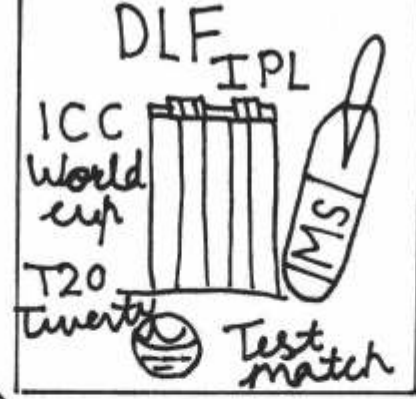
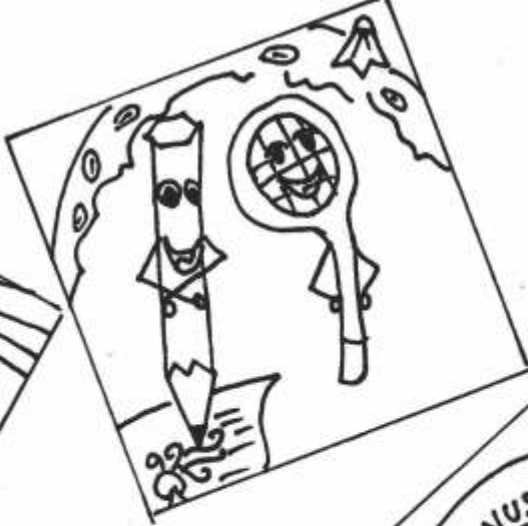
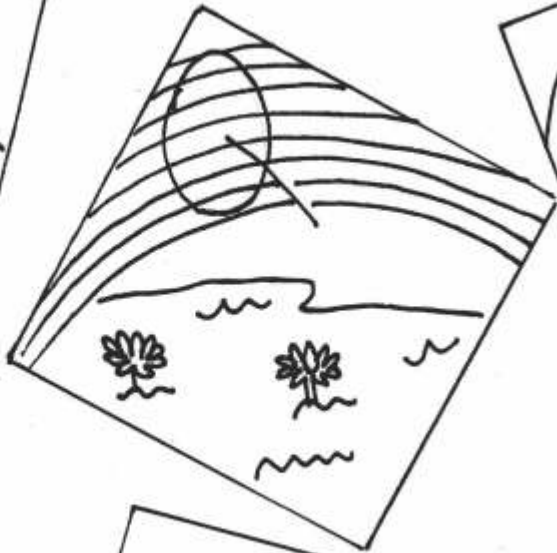
ଇଟାଲିରୁ ଆସିଥିବା ଜୁଲିଆ କାପୋନେରି ଓ ମାରିଆ ମନୋନି ବକ୍ସୁଲ ଫାଉଣ୍ଡେସନ୍‌ରେ ୨୦୧୩ ମସିହାରେ ସ୍ୱେଚ୍ଛାସେବୀ ଭାବେ କାମ କରୁଥିଲେ । ସେହି ସମୟରେ ସେମାନେ ପିଲାଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ଚିତ୍ର କର୍ମଶାଳାର ଆୟୋଜନ କରିଥିଲେ । ସେଠାରେ ପିଲାମାନେ ଇଟାଲିର ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଶିଶୁଗନ୍ତ ପିନୋକିଓର ଚିତ୍ରରୂପାନ୍ତର କରିଥିଲେ । ବକ୍ସୁଲ ଫାଉଣ୍ଡେସନ୍ ବୁଲିବାକୁ ଆସି ଥିବା କିଛି ଇଟାଲିୟ ଛାତ୍ର ଏହି ବହିଟିର ମୁଦ୍ରଣରେ ଆର୍ଥିକ ସହଯୋଗ ମଧ୍ୟ କରିଛନ୍ତି ।

ଏହି ବହି ସହିତ ବକ୍ସୁଲ ଫାଉଣ୍ଡେସନ୍ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଦେଶବିଦେଶର ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଶିଶୁକାହାଣୀ ଚିତ୍ରିତ ବହି ମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରକାଶ କରୁଛି ।

କୁନି ଚିତ୍ରକରମାନେ

ତନୁଷ୍ଠ ବିଶ୍ୱାଳ, ନ୍ୟାସନାଲ୍ ପବ୍ଲିକ୍ ସ୍କୁଲ୍, ବେଙ୍ଗାଲୁରୁ
ତିଷ୍ୟା ବିଶ୍ୱାଳ, ନ୍ୟାସନାଲ୍ ପବ୍ଲିକ୍ ସ୍କୁଲ୍, ବେଙ୍ଗାଲୁରୁ
ଦିବ୍ୟମ୍ ଦୀପକର ଧଳ, ଷ୍ଟୁଆର୍ଟ ପବ୍ଲିକ୍ ସ୍କୁଲ୍, ଭୁବନେଶ୍ୱର
ଗୀତିଜ୍ଞା ଅର୍ଚ୍ଚିତା, ସାଇ ଇଂଟରନ୍ୟାସନାଲ୍ ସ୍କୁଲ୍, ଭୁବନେଶ୍ୱର
ଅଦିତି ରାଉତ, ସାଇ ଇଂଟରନ୍ୟାସନାଲ୍ ସ୍କୁଲ୍, ଭୁବନେଶ୍ୱର
ଶ୍ରେୟା ସୁହାନୀ, ସାଇ ଇଂଟରନ୍ୟାସନାଲ୍ ସ୍କୁଲ୍, ଭୁବନେଶ୍ୱର
ଆଞ୍ଜେଲିନା, ସାଇ ଇଂଟରନ୍ୟାସନାଲ୍ ସ୍କୁଲ୍, ଭୁବନେଶ୍ୱର
ଅମନ୍ କୁମାର ପାଣିଗ୍ରାହୀ, ସାଇ ଇଂଟରନ୍ୟାସନାଲ୍ ସ୍କୁଲ୍, ଭୁବନେଶ୍ୱର
ମାନ୍ଭୀ ଦେବି, ସାଇ ଇଂଟରନ୍ୟାସନାଲ୍ ସ୍କୁଲ୍, ଭୁବନେଶ୍ୱର
ଚଟ୍ଟାନନ୍ ମାଇଜୁଇ, କିଟ୍ ଇଂଟରନ୍ୟାସନାଲ୍ ସ୍କୁଲ୍, ଭୁବନେଶ୍ୱର
ପୋରଙ୍କାନ୍ ଥୋଗନୋଇ, କିଟ୍ ଇଂଟରନ୍ୟାସନାଲ୍ ସ୍କୁଲ୍, ଭୁବନେଶ୍ୱର
ଦାରଘାତି ଖୁମ୍‌ସାଘାଙ୍ଗ, କିଟ୍ ଇଂଟରନ୍ୟାସନାଲ୍ ସ୍କୁଲ୍, ଭୁବନେଶ୍ୱର
ଦାନିତା ରିଡ୍‌ସାଘାଦ୍, କିଟ୍ ଇଂଟରନ୍ୟାସନାଲ୍ ସ୍କୁଲ୍, ଭୁବନେଶ୍ୱର
ନସ୍ତାରୁତ୍ ଥିଆନ୍‌ଗୋଏନ୍, କିଟ୍ ଇଂଟରନ୍ୟାସନାଲ୍ ସ୍କୁଲ୍, ଭୁବନେଶ୍ୱର

ପିନୋକିଓ ଗୋଟେ କାଠକଣ୍ଠେଇ, ଯିଏକି ସତ ସତକା ପିଲାଟିରେ ପରିଣତ ହେବାକୁ ଚାହୁଁଛି । କିନ୍ତୁ ସେ ମିଛ କହେ, ଆଉ ମିଛ କହିଲେ ତା'ର ନାକ ଲମ୍ବା ହୋଇଯାଏ । ପିନୋକିଓ କ'ଣ ସତରେ ଠିକ୍ ନାକ ଥିବା ପିଲାଟିଏ ହୋଇପାରିବ ? ଏହା ଜାଣିବା ପାଇଁ ତାଲ ଏଇ ବହିଟି ପଢ଼ିବା ଯାହାର ଚିତ୍ର ପିଲାମାନେ ଆଙ୍କିଛନ୍ତି ।

Rs. 40/-

Bakul
Books

www.books.bakul.org